

A photograph of a couple on a beach. The man is standing on the left, wearing a light green t-shirt and white shorts. The woman is on the right, wearing a blue top and dark shorts, with her legs raised and crossed in the air. The background shows the ocean with waves and a clear blue sky.

„Szív, humor
és szeretni való karakterek.
Tracy Brogan a kortárs romantika
következő hangja.”

– *Kristan Higgins*
New York Times bestsellerszerző

Crazy Little Thing
egy kis örültség

finex
selection

TRACY BROGAN

TRACY BROGAN

Crazy Little Thing
egy kis örültség

TRACY BROGAN

Crazy Little Thing
egy kis örültség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Írta: Tracy Brogan
A mű eredeti címe: Crazy Little Thing (Bell Harbor Book 1)
Copyright © 2012 by Tracy Brogan

Fordította: Dobó Zsuzsanna
A szöveget gondozta: Szabó Katalin

Borítót tervezte: Magocsa-Horváth Éva

A művet eredetileg kiadta:
Originally published in the United States by Amazon Publishing, 2012.
This edition made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2061-9332
ISBN 978 963 399 027 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Csodálatos férjemnek,
aki mindig hitte, hogy képes vagyok rá,
még akkor is, amikor én nem voltam olyan biztos benne.*

*És gyönyörű lányaimnak,
akik azt mondják,
hogy pont olyanok szeretnének lenni, mint én.
Remélem, csak ugratnak.*

1. fejezet

A férjemnek határozott tehetsége volt hozzá, hogy kiszámíthatatlan helyekre dugja a farkát, szóval nem lepődtem meg, amikor azon kaptam, hogy egy vihogó, ugrándozó kis vörös szoknyája alá nyúlkál egy irodai partin. Mint ahogy azon sem, hogy fagyöngy himbálózott az övcsatján, amikor épp nem is volt karácsony. Hirtelen választ kaptam az elmúlt nyolc év legfontosabb kérdésére, nevezetesen hogy paranoiás vagy csak intuitív vagyok-e. Richard megcsalt, és ezt többé képtelen voltam figyelmen kívül hagyni.

Valószínűleg már hamarabb el kellett volna hagynom, de félbold voltam a szerelemtől, ráadásul anyám szerint a válás ciki, bár ő maga is túl volt már egyen. Attól tartott, hogy nem találnék jobbat. Kiderült, hogy sokkal rosszabbat sem találhattam volna.

Pontosan egy évvel, hat nappal és tizennégy órával később Richard és én a kipontozott vonalra írtuk a nevünket, és a házasságunk felbomlott. Pontosán úgy, ahogyan a margaritában lévő só feloldódik az ember nyelvén, keserű utóízt hagyva az édesen induló, de savanyúan végződő érzelmény után.

Mocskos válásunk részleteit mohón falta a helyi, glenville-i sajtó. Elvégre Richard volt a város kedvenc fia, és mindenki a legszaftosabb

részleteket akarta megosztani a nagyérdeművel az esti főcímben. Richard műsorvezetői munkája a Hetes Csatornánál afféle celeb státuszt és talpnyaló követőket hozott neki. Engem viszont egyetlen ecsetvonással haszonleső dámának festettek le, aki csak a pénzére pályázott. Úgy tűnt, rajtam kívül senki nem emlékszik a kis vörössel történt incidensre, szóval valahogy én váltam társadalomból kitaszítottá, egydimenziós gonosztevővé saját életem valóságshow-jának csapdájában. Így eshetett meg, hogy amikor Dody nagynéném felhívott, hogy a gyerekek és én töltsük vele a nyarat a kis michigani Bell Harborban, az ajánlatát visszautasíthatatlanul vonzónak éreztem.

– Kiadós lelki megtisztulásra van szükséged, Sadie – mondta Dody a telefonba. – Ideje mindenestől kipucolnod Richard undorító energiáit a szervezetedből.

Egyáltalán nem hittem a tarot-olvasós, angyal vezette, kristálylegyezős hülyeségeiben, de veszettül szükségem volt egy vakációra. És egy lehetőségre, hogy elbújjak. Dody rózsaszín deszkával burkolt háza egy magas dombra épült, és a Michigan-tóra nézett. A legmegfelelőbb hely volt arra, hogy pihenjek, újratöltődjek, és kitaláljam, mi a fenét is akarok kezdeni életem következő ötven évével. Annál persze valószínűleg sokkal hamarabb meghalok, de utáltam a véletlenre bízni a dolgokat.

Végigvezettem a terepjárómat Bell Harbor szűk, szilfákkal szegélyezett körútjain. Leengedtem az ablakot, mély levegőt vettem. A forró homok napolajjal és orgonával keveredő illata azokat a régi gondtalan nyarakat juttatta eszembe, amikor még érdekelték a káros UV sugarak és a tóban található mérgeanyagok. A kabócák zümmögése szinte elnyomta a közeli partot nyaldosó hullámok hangját.

Micsoda drámai változás volt ez Glenville aszfaltozott versenypályájának vibráló forróságához és az utcai harcos mentalitásához

képest! Bell Harbor mintha egy olyan pillanatban hibernálódott volna, ami soha sehol máshol nem létezett. Nem érintette meg a határain kívüli élet cifrasága. Olyan volt, mint az elvarázsolt Brigadoon városa, kivéve, hogy itt az emberek nem kezdtek neki csak úgy énekelni és táncolni. Vagy talán nekikezdték, csak én nem vettem észre soha.

Amerikai zászlóval díszített, magas teraszos sápadt házak mellett vezettem tovább. Egy vörös kendőt viselő koszos, sárga kutya kocogott a járdán, magasan lóbálva a farkát, mintha valami fontos helyre sietne. Nagyjából az utca utolsó kanyarulatában bukkant fel Dody udvara. Mint egy kertészetben, virágok voltak mindenhol – egy részük élő, más részük selyem vagy műanyag, egyik-másik erősen megfakult. Túl nagyra nőtt azáleabokrok sorakoztak a madárfürdők, az öntöttvas padok, az angyalokról és törpékről készült kőszobrok sorai körül. A szívem váratlanul hevesen kezdett verni a bordáim alatt, mint egy szentjánosbogár, amelyik menekülni próbál az üvegből.

– Húha! Nézd ezt a sok szemetet! – hüledezett a lányom, Paige. Hatévesen már mestere volt, hogyan mondja ki a nyilvánvalót.

– Vannak manók is – tette hozzá a négyéves Jordan. – Egy, kettő, három, négy...

– Azok törpék, te lökött. És egyébként is, nem szabad őket manóknak hívni, mert az gorombaság.

– Mint ahogy az is, ha lököttnek nevezel, hülyefej.

– Elég legyen! Senkit nem nevezünk sem lököttnek, sem hülyefejnek – szólaltam meg.

A gyerekeim a Glenville-ből ide vezető kétórás út nagy részét heves vitatkozással töltötték olyan témákról, hogy vajon egy sima tündér nagyobb-e, mint a fogtündér, minden zsiráfnek ugyanannyi foltja van-e, és hogy hol lehet megtalálni, idézem, „egy sellő kakáló lyukát”.

Jordan, aki az apja fia, képtelen nem állást foglalni egy vitában, bármilyen tetszőleges legyen is a téma. Teljesen eltompult már az agyam a folyamatos civakodásuktól.

Leparkoltam Dody kocsifelhajtóján, és kivettem a kulcsot a gyűjtáskapcsolóból. Paige kinyitotta az ajtaját, és Jordannel szorosan a nyomában úgy robbant ki a hátsó ülésről, mint egy pattogatott kukorica. Besprinteltek a túlsúfolt virágágyások alkotta sűrű növényzetbe, és cikcakkban futkosni kezdtek a szobrok körül.

– Vigyázzatok azokkal a gazokkal! – kiáltottam oda. – Tüskék lehetnek bennük!

Minden figyelmeztetésem ellenére tovább folytatták. Biztos voltam benne, hogy este majd húzgálhatom ki a lábukból a szálkákat.

Kimásztam a kocsiból, és a megfakult falépcsőkön elindultam felé felé Dody néni házához. Több mint egy éve nem jártam itt, mégis kopogás nélkül nyitottam be az ajtón. Bell Harbor jóhiszemű helyije nem kopognak, és nem zárják be az ajtóikat. És szeretik, ha helyieknek hívják őket. Ezt a szót nem nagyon szoktam használni, de ha már egyszer egész nyárra jöttem, nem árt, ha megpróbálok elvegyülni.

Abban a pillanatban, ahogy a pántos szandálom a repedezett, barackszínű linóleumhoz ért, az odabent helyet foglaló, rengeteg egymáshoz nem illő tárgy vad zűrzavara gajra vágta minimalista érzékenységemet. A felfordulástól, ami egyszerre volt szédítő és ijesztő, elállt a lélegzetem. Egy horgolt bagoly bámult rám üres, fából készült gyöngy szemével a szobán keresztül. Egy vadászgörény ketrece, aminek a lakója már rég elhunyt, kétségkívül a megboldogult felé lerótt kegyelet mementójaként poros selyemrózsákkal volt tele. Porcelán balerinák bólogató Elvisekkel versengtek a polcokért. És végül, de nem utolsósorban a kőkandalló fölötti párkányon egy hatalmas agancsokkal megáldott jávorszarvas feje terebélyesedett,

aminek az egyik füléről egy Detroit Tigers-baseballsapka lógott lefelé hetykén.

Összeszorult a mellkasom. Dody garázsvásárszerű dekorációja mindig zavarba ejtett.

Soha senki nem gyanúsítaná meg azzal, hogy pedánsan vezeti a háztartását. Rám viszont épp az ellenkezője volt igaz.

– Dody? Helló! – kiáltottam.

Kutyamancsok kopogása figyelmeztetett Lazyboy és Fatso közeldtére, akik mindig minden teketória nélkül a falnak nyomtak, ha nem voltam résen. A két testes, neveletlen, meghatározhatatlan szármaszású és erősen megkérdőjelezhető modorú véreb nedves, cuppogós csókokkal árasztott el. Feltétel nélküli szeretetük rendkívül bőnyállal párosult. Védekezésképpen felemeltem az egyik térdemet, hogy eltessékelyem őket magamtól, de nem tágítottak. Mintha szalonna lett volna a zsebemben. Remegtek az imádattól.

Ó, klassz lehet kutyának lenni, és ilyen féktelen örömet megélni!

– Dody! – kiáltottam újra. – Hívd vissza a kutyákat!

– Sadie? Kedvesem, te vagy az? Végre!

Nagynéném a sarkot megkerülve robogott felém, napbarnított karjaival lelkesen integetett szőke fürtjei fölött. Vagy ennyire örült, hogy láthat, vagy égett a ház. Türkiz kimonóját rózsaszín virágos köntény takarta. Egyik vaskos csípőjével szakszerűen arrébb lökdöste a kutyákat, majd erős, anakondaszerű ölelésbe húzott.

– Azt hittem, már soha nem értek ide! Milyen volt az út? – Most a másik csípőjével taszította arrébb a kutyákat, mert a kitartó jószágok ismét zaklatni próbáltak.

– A Fő utcán jöttetek, láttátok az új postát? Hát nem mesések a vízköpők? Hála az égnek, hogy nem kellett hó miatt aggódnod! Na de persze hogy nem, hiszen július van. Lazy, szállj le a lábamról – lökte

meg a kutyát a kezével. – Nos? Hol vannak a gyerekek? Ők is jöttek, ugye?

A nagynéném egy bolyhos papucsot és kimonót viselő cunami volt.

– Kint vannak, és a kerti törpeket számolják.

Felcsillantak a szemei.

– Ó, alig várom már, hogy lássam őket! Nőttek? Hát persze hogy nőttek!

Visszahúzott az ajtó felé, és olyan erővel lökte ki a szúnyoghálót, hogy a ház oldalának ütődött, majd visszafelé csapódva azonnal be is csukódott.

Megrázta a fejét.

– A fenébe, bárcsak megcsinálta volna Walter, mielőtt meghalt! – Óvatosabban nyitotta ki. Kilépett a napsütésbe, majd csínytevő csemetéim láttán mindkét tenyerét az arcához szorította. – Ó, hát itt vannak a gyerekek! Sadie, tündérik!

Paige épp egy maréknyi növényt szorongatott a kezében a gyökere-nél fogva, Jordan pedig egy grapefruit méretű követ igyekezett apró nadrágzsebébe gyömöszölni. A gyerekeim összerándultak, amikor a kutyák hozzájuk ugráltak az újabb csókokért.

– Lazy! Fatso! Viselkedjetek! – tapsolt határozottan Dody, mire a kutyák gyászosan elkullogtak.

– Srácok, gyertek, és köszönjetek Dody néninek!

Paige azonnal odaloholt hozzá.

– Dody néni, hoztam neked virágokat!

– Paige! Megmondtam, hogy ne húzgálj ki semmit más emberek kertjéből! – dorgáltam meg a lányomat.

– De azt mondtad, hogy ez itt mind gaz.

Dody rám sandított a szeme sarkából, majd előrehajolt, és úgy érintette meg Paige arcát, mintha olyan törékeny lenne, mint egy buborék.

– Az összes virágot leszedheted, amelyiket csak szeretnéd, kedvesem. Erre valók. – Dody elvette a rögtönzött csokrot, és leütögte róla a földdarabokat.

– Ezek egyszerűen gyönyörűek. És ki az a magas fickó ott? – mutatott Dody Jordan felé. – Kizárt, hogy a kisöcséd.

Jordan habozott. Ismerte Dodyt, de nagyon félénk lett a válasz óta.

– Nem vagyok kicsi – morogta.

– Hát persze hogy nem. Hiszen már majdnem olyan nagy vagy, hogy szájba tudod vágni Jaspert.

A fiam ajka megrándult, mintha egy mosolyt igyekezett volna elrejteni.

Jasper Dody legidősebb fia volt, aki a maga százkilencvenöt centijével a legmagasabbnak számított a családban. Nemrég végzett el egy főzőiskolát, és azóta egyfolytában igyekezett az emberek tudomására hozni, hogy az iskola neve Kulináris Művészetek és Vendéglátás Menedzsment Intézete.

– Tudtad, hogy Jasper új munkát kapott az Arnóban, Bell Harbor lelegegánsabb éttermében? Nem akármilyen! De majd ő maga elmond róla mindent. Jasper! – kiáltotta Dody a válla fölött.

– Itt van? – kérdeztem.

– Ó, igen. Nem mondtam neked? Hazaköltözött, hogy a saját éttermére spóroljon.

Azonnal megszólalt az agyamban a vészcsengő. Dody pontosan tudta, hogy nem szólt nekem, mert ha szólt volna, akkor talán el sem jövök. Tudta, hogy férfimentes övezetet kerestem nyárra. Azzal, hogy

Jasper itt volt, meg kellett osztanom a fürdőszobát a szakállával, és meg kellett küzdenem a vécéülőke problémájával is. Tisztában voltam vele, hogy mindenféle szellenteni fog, és a kutyákra fogja majd. Nekem meg állandóan melltartót kell majd hordanom! Ez meg milyen francos nyaralás lesz így? Újra felszínre törtek az aggodalmaim azzal kapcsolatban, hogy eljöttünk.

Nem volt könnyű döntés kiszakítani a gyerekeket a megszokott kis közegükből. Minden Dodynál töltött hosszabb látogatás potenciális testi sérülésekkel fenyegetett. Ahogy a rövidebb látogatások is. A döntő pillanat mégis az volt, amikor Richard megtiltotta, hogy eljyjünk. A passzív-agresszív öröm, amit az okozott, hogy a fejéhez vághattam, nem állíthat meg, megért annyit, hogy cserébe el kell viselnem Jaspert.

A terepjáromhoz sétáltam, és kinyitottam a hátulját, hogy kikapcsoljak. Színültig tele volt cuccokkal. Hírhedt túlpakoló voltam. Mindent elhoztam magammal, amire egy nyáron csak szükség lehet, és egy csomó olyasmit is, amire nem. Szerettem felkészülni minden előre nem látható eseményre. Soha nem tudhatja az ember, mikor vetődik egy elhagyatott helyre, ahol szüksége lehet egy guriga madzagra vagy egy gumiragasztóra.

Richard mindig ugratott ezzel, de arról már elképzelése sem volt, mennyi energiámba került, hogy a vele töltött nyarak biztosan simán teljenek.

Dody a gyerekeim felé fordult.

– Drágáim, vannak nektek játékok a konyhában. Főleg régi vacok Anita Parker barátnőmtől. Most takarította ki a padlását.

Paige és Jordan visítva szaladt be. A játékok ígérete, még ha ócska, régi játékok is voltak valami idegen padlásáról, elég volt hozzá, hogy Jordan túljusson a félnkségén.

Dody ismét felém fordította figyelmét.

– Anita madara meghalt. Mondtam már neked? Micsoda tragédia!

– Komolyságában halkabban folytatta: – A saját macskája falta fel! El tudod ezt képzelni?

– Úgy érted, az a madár, amelyik megharapott, amikor kicsi voltam? – Rettegtem attól a madártól.

Dody bólintott.

– Valószínűleg. – Újra megölelt. – Ó, olyan boldog vagyok, hogy végre itt vagy! Három év nagyon hosszú idő!

Kinyújtottam a kezem az öleléséből, és megragadtam egy újabb bőrdönt.

– Nem is volt olyan hosszú, Dody.

– Ugyan-ugyan. Azok az alkalmak, amikor szállodában szálltatok meg, nem számítanak. – Elsöpört egy hajtincset az arcom elől, mintha még mindig hároméves lennék, nem pedig harminc.

– Nem nálad szálltunk meg, mert Richard allergiás a kutyákra.

– Hülyeség! Egyszerűen csak nem kedvel engem.

Nem vitatkoztam. Igaza volt. Richard úgy gondolta, hogy Dody undok és tolakodó, és hogy a háza mindig káposzta- és pacsuliszagú. Ami igaz is volt.

Szándékosan továbbléptem, és így folytattam:

– A múlt héten aláírtam a válási papírokat.

– Tényleg? Hála az égnek!

Kaptam egy újabb túlárado ölelést.

– Tudod, én sem kedveltem őt soha. – Dody megtörölgette a kezét, mintha Richard emléke valami zsíros maszat lett volna rajta. – Most, hogy ennek vége, találhatunk neked egy jobb férfit.

Kirántottam egy újabb bőrdönt, és majdnem eltaláltam vele.

– Miért akarnék én egy másik férfit?

Megrökönyödött arckifejezése olyan volt, mintha épp most utasítottam volna vissza egy csokitortát.

– Azért, mert nem maradhatsz egyedül örökre, butus.

A felhajtóra dobtam a csomagokat.

– Technikailag öt napja vagyok elvált, Dody. Walter bácsi hat éve halott, és te még mindig egyedül vagy.

– Te már több mint egy éve vagy egyedül, én pedig randizgatok. Őszintén szólva, épp a minap találkoztam egy pompás férfival. Nem meséltem még róla? A lőtéren találkoztunk.

– A lőtéren? Mit csináltál te a lőtéren?

– Céllövő edzésen voltam, butus. Nem lehet fegyvered, ha nem tudod használni.

Majdnem bevertem a kezemet a csomagtartóba.

– Használni? Mikor vettél fegyvert?

Ez nem volt jó hír. A nagynéném még egy vízipisztolyhoz sem volt elég felelősségteljes, nemhogy egy olyanhoz, amiben igazi töltenyek vannak.

– Pár hete. Tudod, van itt az a borz.

– Miféle borz?

– Amelyik a szemetünkben turkál. A múlt héten arcon spriccelte Lazyboyt.

– Le fogod löni?

– Hát persze hogy nem! – Lehajolt, és felvette a legkisebb bőröndöt. – A feje fölé fogok löni, hogy elijesszem. Amúgy Harry a neve.

– Harrynek hívod a borzot?

Úgy nézett rám, mintha megőrültem volna.

– Már miért nevezném Harrynek a borzot? Ez nevetséges. Harry a férfi, akivel találkoztam. Fogorvos. Meg kell mondanom, csodás fogai vannak. És az unokája az új Starburstben dolgozik.

– Starburst?

– Igen, a kávézó.

– Ó, úgy érted, Starbucks.

– Igen, az az. Imádom a Ralph Macchiójukat, te nem?

– Úgy érte, a macchiatójukat – szólalt meg Jasper, aki végre kijött a házból. Gyorsan megölelt, majd felkapott pár bőröndöt. – Üdv a Casa de Locóban!

– Köszí!

Az unokatesóm nem sokat változott, amióta utoljára láttam. Magasabb, vékonyabb volt, már ha ez lehetséges, de göndör szőke hajával és világoskék szemével még mindig nagynéném fiús verziójának számított. És nem volt különösebben szőrös. Talán nem is hagy majd túl sok arcszőrzetet a fürdőszobában.

– Mindegy – mondta Dody. – Harry olasz. Bajsza van, mint az olaszoknak. És van fegyvere is, természetesen. De tudod, mi a legjobb benne? – Lányos kuncogást hallatott. – Pont úgy néz ki, mint dr. Phil!

Komolyan? Ez a legjobb benne?

– Tudod, én találkoztam dr. Phillel – folytatta, míg Jasper és én becipeltük a cuccaimat a házba. – Az egyik show-ja felvételén. Azt mondta, hogy a sálam igazán egyedi. Egyike volt azoknak, amiket Walter hozott nekem Fort Knoxból. Tudod, amelyik úgy néz ki, mint egy hatalmas százdolláros bankjegy. Akárhogy is, ez a dr. Phil az egyik legsármosabb férfi, akivel valaha találkoztam, még akkor is, ha a mellemet bámulta. – Kihúzta a vállait. – Walter mindig is mondta, hogy jól el vagyok látva.

– Jézusom, anya – rezzent meg Jasper.

– Miért? Így van.

– Mi tartott ilyen sokáig, anyu? – faggatott Paige, amikor aznap este később csatlakoztam hozzájuk a strandon. Jasper félkörbe rakott pár széket, hogy a víz közeléből tudjuk nézni a naplementét. Ő és Dody voltak ott, vártak a gyerekekkel.

– Elpakoltam a holmijainkat – válaszoltam.

Paige csípőre tette a kezét és grimaszolt.

– Mindig mindent elpakolsz!

– Kedvesem, keresnétek nekem Jordannel pár madártollat? – vágott közbe Dody. – Ha megteszitek nekem, mind a kettőtöknek készítek egy-egy álomfogót.

Paige bólintott, és Jordant magával húzva nekilendült.

Jasper az egyik napozószékre mutatott.

– Üljl le! Kérsz egy sört? – Benyúlt a homokban mellette álló piros hűtőtáskába.

Nem tudtam felidézni az utolsó alkalmat, amikor sört ittam. A glenville-i nők nem ittak sört. Drága pezsgőt szürcsöltek kifinomult talpas poharakból. Nagy részük természetesen egy egész üveggel képes volt elpusztítani egy ültő helyében, hogy lemossák vele a Prozac-jukat. És amikor azt mondom, hogy ők, akkor magamat is beleértem.

Most azonban hivatalosan is nyaraltam. Itt volt az ideje, hogy hátradőljek és pihenjek.

– Persze, imádnék egy sört. Kösz!

Alig vettem ki az üveget az unokatesóm kezéből, amikor a másik összetéveszthetetlen hangja csendült fel hirtelen.

– Szabad vagy végre, kicsi lány! Végre szabad vagy!

Fontaine, Dody kisebbik fia robogott le a stégen, két lépcsőfokot lépve egyszerre. Lime színű inge kigombolva lobogott mögötte a lágy szellőben. Sötét haját művészien bezselézte, arcát magával ragadó új kecskeszakáll díszítette. Megpusztilta a levegőt a fülem mellett.

– Fantasztikusan nézel ki, Sades! Jól áll neked az összetört szív.

– Köszí, Fontaine! Te sem nézel ki rosszul.

Elmosolyodott, megvillantotta természetellenesen ragyogó fogorát, és befeszítette egyik gyenge bicepszét. – Nem, mi? Jógázok anyuval.

Jasper fuldokolni kezdett a sörtől.

– Undorító nézni is.

Fontaine felrántotta egyik sötét szemöldökét. – Csak féltékeny-kedsz, mert hajlékony vagyok.

– Igaz. Ha valaha szükségem lenne rá, hogy fel tudjam dugni a fejem a seggembe, talán beszálok közétek. Itt egy sör. – Odadobta Fontaine-nek, aki egy karlendítéssel elkapta.

– Fiúk, viselkedjétek rendesen! – mondta Dody, miközben kinyújtotta a lábát és megmozgatta a lábujjait.

– Fontaine, tetszik az új papucsom? Szinte ingyen jutottam hozzá a dolláros boltban. Egy dollárba került.

– Ugyan ki gondolta volna? – motyogta Jasper, semmi fogékonyságot sem mutatva a cuki olcsó cipők beszerzése felett érzett örömrre.

– Ragyogó, anyu! Jó vétel volt. – Fontaine lehuppant egy strand-székre, én meg követtem a példáját.

A nap narancssárgán világított, fényt és árnyékokat vetett a homokra. Lassan közeledett az alvásidő, de Paige még kacarászott, tollakat dobált a levegőbe, aztán nézte, ahogy lefelé lebegnek, Jordan pedig szikkadt hínárt döfködött egy uszadék fa darabjával. Most az egyszer talán sokáig fenn maradhatnak. Holnap majd beállítjuk a lefekvés rutint.

– Fontaine, mesélj Sadie-nek a magazinban megjelent interjúdról – mondta Dody, aztán felém fordult.

– Meginterjúvolta egy magazin, Sadie. Hát nem izgalmas? Az egész a belsőépítési munkájáról szól, meg arról, hogy mindenki csinálja a fong shuit.

– Az egy reklám volt, anyu – szólt Fontaine, majd belekortyolt a sörébe.

– Akkor is igazán hízelgő. – A szemét törölgette. – Neked van ez a menő dekorálás munkád, Jasper pedig egy csodás étteremben dolgozik, és van egy gyönyörű barátnője. Mind a ketten olyan szépen boldogultok. – A hangja elakadt az érzelmektől. – Walter és én olyan büszkék vagyunk rátok!

– Már megint beszéltél apuhoz? – Jasper hangja olyan száraz volt, mint a homok.

– Nem közvetlenül, természetesen. De a spirituális tanácsadóm beszélt vele. Ő nagyon bölcs. – Dody megint felemelte a lábát, hogy megcsodálja, hogyan verik vissza a gyöngyök a fényt az egydolláros papucsán.

– Elég bölcs, hogy elszedje a pénzed, neked meg hülyeségekkel tömje a fejed. Ha annyira jól tud kommunikálni apuval, kérdezze már meg tőle, hol hagyta a jó gereblyét.

– Apádat nem szabad ilyen triviális, földhözragadt kérdésekkel zaklatni – válaszolta Dody.

– Miért? Nem mintha bárhol máshol lenne dolga – szólt Jasper.

– Ó, pfuj! Nem beszélek veletek erről többet. Sadie, kérdezd meg Fontaine-t a cikkről! Ó, és a felújítási munkákról a házában. Tudod, amiatt lakik velünk most egypár hétig.

Sört lötytentyettem az ingem elejére.

– Te is itt laksz? – Basszus! Hány férfit kell még elviselnem a látogatásom alatt?

– Áthelyeztetek néhány falat, a felszálló por pedig pokolian rossz-
szat tesz az orrjárataimnak. Arról nem is beszélve, mennyivel több
mókában lesz részed így, hogy én is itt vagyok. Nem üldögelehet
egész nap anyuval!

Épp ellenkezőleg! Pontosan ezt terveztem. A nagy kövér semmit!
A strandon akartam heverni órákon át, dámázni a gyerekeimmel,
értelmetlen tévéműsorokat nézni, és feladni minden szépítkezési szo-
kásomat. Azért voltam itt, hogy elmeneküljek a férfiak elől, így azon-
ban a teljesen ösztrogénbefolyás alatt álló nyári vakációm gyorsabban
készült eltűnni, mint a sarki jégsapkák. Fontaine nagyjából annyira
volt mókás, mint a vattacukor. Ami ugye amellett, hogy émelyítően
édes, ha túl nagy adagot eszik belőle az ember, hasogató fejfájást kap
tőle. Pont, mint Fontaine-től.

Magamra erőltettem egy mosolyt.

– Nagyszerű. Jó buli lesz.

Visszanéztem a vízre, és ledöntöttem a sörömet. Ez az egész egyál-
talan nem úgy alakult, mint ahogy terveztem. Bár ugyan mi alakult
az én életemben mostanában a terveim szerint?

Fontaine meglökte a könyökével az enyémet.

– Szóval, cukorborsó, leszámítva a házasságod teljes összeomlását,
mi más újdonság van veled?

Legalább annyira volt nyersen őszinte, mint amennyire divatma-
jom, vagyis nagyon.

– Nem sok. Richard még mindig pipa, mert én kaptam a házat.
Anyám még mindig pipa, amiért elváltam, és a húgom még mindig
pipa, hogy nem dobtam Richardot hamarabb. Én meg azon gondol-
kodom, hogy levágatom a hajamat. Veled mi a helyzet?

Bólintott.

– Igen, határozottan úgy gondolom, hogy le kellene vágatnod a hajadat.

– Nem erre gondoltam. Hé, várj csak egy percet! Azt mondtad, csodásan festek.

Már most az agyamra ment.

– Így is van, nagyjából. De a hajad egy kis tuningra szorul. Jobbat kell kihoznunk belőle, ha már visszakerülsz a piacra.

Olyan hirtelen dőltem előre a székebben, hogy egy közeli sirály-csapat riadtan felrebbent miattam.

– Nem vagyok a piacon!

– Még jó, hogy ott vagy. – Letette az üres üvegét a homokba.

– Én is ezt mondtam! – bólogatott Dody határozottan.

– Ne is próbálkozz, Sadie – kuncogott Jasper. – Te vagy a nyári projektjük. Nem tudtad?

– Ugyan-ugyan, Jasper! Hallgass! – sziszegte Dody.

– Ezért hívtál meg ide? – Erős hányinger hulláma vonult át rajtam, a nyakam pedig borsózott, mintha kiütéses lenne a melegtől. Tudhattam volna, hogy nagynéném kitartó invitálása hátsó gondolatot rejt. Nem véletlenül volt a Bell Harbor-i Fontoskodók Egyesületének elnöke.

– Ne is figyelj oda rá, kedvesem! – nyugtatgatott Dody. – Mi csak táplálni akarunk, és meggyógyítani az összetört szívedet.

– Nem tört össze a szívem!

Fontaine és az anyja összenézett. Egy amolyan „annyira szánalmas, hogy még csak észre sem veszi, mennyire az” pillantással.

– De komolyan! Jól vagyok. Csak egy kis vakációra van szükségem.

– Ne parázz már, cicamica! – sóhajtott Fontaine.

– Csak azt akarjuk, hogy szórakozz egy kicsit, tudod!

– Nos, részemről a szórakozásban nincsenek férfiak.

– De kedvesem – dorgált meg Dody finoman.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem harcolhatsz az egyetemes egyensúly ellen. A ma szomorúsága nélkül nem tapasztalhatjuk meg a holnap örömét.

– Ezt dr. Phil mondta neked? – kérdezte Jasper. Kiitta a sörét, mielőtt egy újabbat vett volna elő a hűtőtáskából.

Dody megrázta a fejét.

– Nem dr. Phil. A Kung Fu Panda. De akárhogy is, Sadie nem hagyhatja, hogy egy rohadt alma elvegye a kedvét a romantikától.

– Romantika? – horkant fel Fontaine, miközben keresztbe tette két kezét a feje mögött, és kinyújtózott. – Ki beszél itt romantikáról? Én örült, vad szexről beszélek. Mondjuk... vele. – A partvonal felé intett a fejével.

A víz szélénél kocogott egy férfi. Egy nem semmi férfi, igazából. Lebarnult, magas, izmos és izzadt. Az a fajta férfi, aki tudja, hogy a hullámokról visszaverődő napfény megcsillan fénylő izmain. Hiú barom. Pontosan az a fajta volt, akit igyekeztem elkerülni. A lehetetlenül hosszú lábaival és a béna, széles vállaival. Egész nyugodtan rá is tetováltathatta volna a dudorodó bicepszére, amiről egyébként képtelen voltam levenni a szememet, hogy „hűtlen”. Basszus!

– Ő kicsoda? – suttogtam, kicsit jobban zihálva, mint ahogy szándékomban állt. Említettem már, hogy izzadt volt?

Fontaine elmosolyodott.

– Nem tudom. Hívjuk csak Futó Férfinak.

A Futó Férfi továbbhaladt, zavartan intett felénk, ahogy Dody, Fontaine és én egyre csak bámultuk, Jasper pedig a címkét piszkálta a sörösüvegén.

– Szia, Fontaine! – szökölt oda Paige, megtörve csoportos transzunkat.

– Szia, Cukimanó! Adj nekem valami kis édeset! – Közelebb húzta magához, hogy puszt nyomjon az arcára.